

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

'Ενταῦθα : ἑτησία γρ. 200 | 'Εξάμηνος γρ. 110 | 'Ελαρχία και ἑξωτερικόν : 'Ετησία γρ. 220 ἑξάμηνος 120

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ο ΠΟΝΗΜΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Κάποιος γνωστός μου ηρώσθη μέχρι θανάτου της ωραίας αντικρουής του. Τό πράγμα δὲν ἐχώνευε ὁ ἀδελφός της καὶ μίαν θαυμασίαν ἡμέραν τοὺς τσακώνει εἰς τὰς ὥρας τῆς εὐτυχίας καὶ ἀναποδογυρίζει τὸ καταστρωθὲν πρόγραμμα. Τῆ συνδρομῇ δὲ τῆς κραταιᾶς χειρὸς του κατὰσχει ὅλα τὰ ὄραϊα ἀναμνηστικὰ κειμήλια καὶ τὰ καταθέτει τιμητικῶς, ὅπου δὲν φανιάζεσθε καὶ ἀπ' ὅπου ἐξερχόμενα ἀδύνατον ν' ἀποτελέσουν πλέον ὄραϊας ἀναμνήσεις. . . Ἀποδίδει διὰ τῆς ἀγρίας του μαγκούρας τὰς δεούσας τιμὰς εἰς τὸν μέλλοντα γαμβρόν του, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀπεληψίᾳ ῥιπτεται εἰς τὴν κοίτην καὶ ψάλλει μὲ τὸ μεγαλεῖτερον πάθος τὴν παρελθούσαν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἐνεσταῶσαν δυστυχίαν. Καὶ μὲ ὀμίλησε ἐνθουσιωδῶς διὰ τὸ θεσπέσιον, τὸ γραμμένον μελλόνον ἔργον του.

— Τὸ ἔγραψα μὲ πάθος, μὲ πόνον βαθύ, ἐκ καρδίας. Θὰ διῆς σὲν τὸ διαβάσει πόνον λύπην ἔχω σκορπισμένην μέσα στὸ ἔργον μου, δὲν θὰ μπορέσης νὰ μὴ δακρύσῃς. Ἀδύνατον. Ἐγὼ μερόνυχτα ἔκλαια τὸν πόνο μου. Αἱ τὸν πόνο μου καὶ σταμάτησε γιὰ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

— Καλά, τοῦ εἶπα, τότε θὰ πάρω κοστά μου ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα φάρμακα κατὰ τὴν μελέτην τοῦ ἀριστογυμναστή σου.

— Ὡ! φίλε μου, μὴν ἀστειεύσῃς, δὲν ἄλλος λυώνει ἀπὸ πόνον.

Τὸ καυμένο τὸ παιδί, σκίφθηκα σὲν ἔφυγε. Τὸ μεγαλεῖτερο κακὸ ποῦ ἔπαθε δὲν εἶνε ποῦ ἔχασε τὴν ἐρωμένην, του ἀλλὰ ποῦ κατεδίκασε τὸν ἑαυτὸ του εἰς ποιητὴν τόσο πονημένον, ὥστε νὰ γελοῦν οἱ ἄλλοι μὲ τὸν βαθύτατον πόνον ποῦ θὰ χύνη μαθρον εἰς τὸ ἄσπρο χαρτί.

Τὸ ἔργον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑκατὸν σελίδας εἰς στίχους μὲ μέτρον ἀμέτρον καὶ ποικίλον ἀναλόγως τῶν βουλήσεων τοῦ ποιητοῦ.

Τὸ ὅλον ἐρωτικὸν ποίημα, χάριν ποικιλίας χωρίζεται εἰς διάφορα κομμάτια, μόνον καὶ μόνον διὰ ν' ἀνθίσουν ὡς τίτλοι διάφοροι ἀφιερώσεις εἰς τὰ ὄραϊα μέλη τῆς καλλιμόρφου ἐρωμένης του, τῆς ὁποίας μὰ τὴν πίστιν μου δὲν κατὰλαβα, τὸ τί δὲν τὸν ἐνέπνευσε τὸ ποίημα.

Ἡ ἀγάπη, ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ὑπομονὴ ἐπὶ τίλους; Ἀφιερώνει, λοιπόν, εἰς τὰ ματάκια, τὰ ξανθὰ φρυδάκια, τὸ γλυκὸ στοματάκι της, τὰ μακρὰ μαλλάκια της, τὰ ῥόδινα χειλόκια της, τὰ ἀφράτα χερσάκια της, τὰ κρίνινα στηθάκια της καὶ σταματᾷ τὰς εἰς ἅκρια ἀφιερώσεις του ἔως ἐδῶ.

Ἀποδοτολήν νῆσος δὲν προχωρεῖ καὶ εἰς κατώτερω ἀφιερώσεις καὶ ἀρχίζει κατόπιν εἰς δυστυχισμένην βραδυά, εἰς τὴν ἀπεληψίαν, τὸν ἄθλιο κόσμον, τὸν ἄτιμον ἀδελφόν, τὰ δάκρυα ποῦ κατακυλοῦσαν καὶ ὡς τελευταίαν ἀφιέρωσιν ἔχει ἕνα μανελήδικον «Ἀχ! ἀμὰν» ποῦ μ' ἔκαμε ν' ἀνεστενάξω κί ἐγὼ βαθύτερα.

Εἰς τὴν πρώτην σελίδα κατὰφυγον ἀπὸ ἀνθη ὑπ' αὐτοῦ καλλιτεχνιθέντα ἐκφέρει γνώμην διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀποκαλεῖ ἄσχημον εἰς τὸν ἄνθρωπον, τυραννία φοβερὴν καὶ καταδίκην διότι τὸν βυθίζει εἰς τὸ χῶμα. Ὡς ἐπεξηγήσῃ λέγει κατόπιν ὅτι βυθίζεται στὸ χῶμα διότι λυώνει εἰς τὸ σῶμα. Καὶ κατόπιν παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ τὸν πάει σ' ἄλλον χῶμα, ἀλλὰ μετανοεῖ καὶ διὰ τὸν γλυκύτερον ἐπιστρέφει εἰς τὸ παρθυρο τῆς ἐρωμένης καὶ ἀφήνει τὸ βλέμμα του νὰ κυλᾷ, ὅπου ὡς ἐν γλυκυτότατο ὄνειρόν βλέπει ἐκείνην νὰ τὸν προσμειδᾷ καὶ ἀρχίζει ἀγρίως νὰ πάλλῃ ἡ καρδιά του, ἀλλασκενέρεται κατόπιν καὶ ὀρισμένως μαζεύει τὰ σάλια — αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ λέει εἰς πολλὰς σελίδας φλέγεται ἐνθουσιωδῶς τοὺς ὄρκους της, τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὰς τρισολβίους ὥρας, λεπτὰ καὶ δευτεράλεπτα καὶ ἔτρεψεν μαζί της.

Ἐνθουεῖται τὰ σπλάκνια της καὶ τὰ χεῖλάκια της τρεμοκάνειν συνδιασπᾷ λύπης ἀγρίας ἀρχίζουν στὴν καρδιά του καὶ τοῦ κορρῶνουν ὅλον τὸ σῶμα, ἀλλὰ παραδόξως τρέμει ἀπὸ φόβον, ἐνῶ ἦτο σφικτὰ ἐν τῇ θερμότητι τῆς ἀγκαλῆς. Ἐνθουεῖται ἀκόμη πῶς ἔμειν μελισσαγῆ νύκτα ἀπέφραγαν τὸ φῶς τῆς κοκκῆς σελήνης διὰ νὰ δροσιστοῦν εἰς τὴν χεῖλῃ καὶ ἀνεστενάξει μὲ πέντε «Ἀχ!» καὶ ἕνα «πλὴν τῶρα ὅλα ἐγάθησαν διὰ παντός» τὸν καθημένο τὸν ποιητὴν. Καὶ πλημμυρεῖ περὶ ἡ ἀπεληψία τοῦ ποιητοῦ καὶ ἀρχίζει εἰς ὑπερτίτον παθιασμένον ἦχον νὰ ψάλλῃ τὸν χυμὸν τῆς εὐτυχίας του μὲ τὸν καυμὸν τῆς ἀγάπης του. Μᾶς λέγει πολὺ-πολὺ σκοτεινὰ καὶ μετὰ δακρύων τὸν γωροισμὸν ποδοδάτιμος ἀδελφὸς ἐπροκάλεσε καὶ παραλείπει ἰοτραγικώτερον μέρος τοῦ ξυλοφροτώματος. Οἱ ποιητικὰ ἔρωτες καὶ ποιητικὰ ἔργα τέλη καὶ ζητεῖ εἰς τὰ δάκρυά του συντροφιὰ τὰ δάκρυα της, διότι δὲν ξέρει ὅτι ποτὲ της ἡ γυναῖκα ἀπὸ ἐγωισμόν δὲν κλαίει ἐμπρὸς σ' ἐκεῖνον, ποῦ ἀγαπᾷ, ὅταν αὐτὸς κλαίει.

Καὶ τελειώνει τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ μὲ τοὺς κατωτέρω στίχους καὶ ξεφυχᾷ ὁ πόνος. Ἐκεῖνος ὁμως ἐξακολουθεῖ παρὰ τὸν ἀντίθετον λόθον τους, νὰ μὴν ξεφυχᾷ.

«Περισσότερον θὰ ἦμιον εὐτυχισμένος ἂν κατόμουν στὴν γῆ. Ἀχ! ναί, βαθεῖά, Ἀχ! ναί!»

Καὶ ὁμως δὲν ἀπέθανε ἀλλὰ ζῆ. . .

Ὡς τόσο ἔχει καὶ ποιητὰς ποῦ εἶνε φοβεροὶ εἰς τὴν ἐξωτερικέυσιν τῶν παθῶν των ὀρισμένως ὁμως δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα καταδίκη νὰ διαβίση κανεὶς τόσο πονημένους ποιητὰς.

Ι. Γ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΓΡΑΦΤΟΥ ΚΡΑΒΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΖΩΗ

Νά, σωστὸς ἕνας χρόνος ποῦ ὁ Φαρίντ πῆρετὴν Νάμαα γυναῖκα, καὶ κάθε αὐγὴ τὸ ἀνδρόγυνο γυρίζει κάτου στὶς Μιχάου-σολ (δένδρο-τοιχιές), ποῦ τὰ φούντωμά τους ψιθυρίζει τὸ ξανάνοιωμα τοῦ ἔρωτος. Μὰ ἐκεῖνοι προχωροῦν, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, ἀργά— ἀργά σὰ νὰ συνοδεύουν νεκρὸ στὸν τάφο, σὰ νὰ μὴ ἀγροικᾶν τὴν μουσικὴ τῶν δένδρων, δίχως νὰ λέν μὰ λέξι, δίχως μὰ ματιὰ ν' ἀνταλλάξουν.

Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τὰ μάτια τῆς Νάμαας βαθουλώνουν καὶ τὰ μίγουλά της χλωμαίουνε.

Καὶ φαντάζομαι μὲ πόσῃν εὐχαρίστησιν θ' ἀφρουγκάζεται, στὴν ἰσυχία τῆς νύχτας, ὅταν εἶνε πλαγιασμένη δίπλα στὸ Φαρίντ ὀλόγυμνη, τὸ ἀργὸ μὰ σταθερὸ ἔργο τοῦ Θανάτου ἐπάνω στὸ γέροντα τὸ σῶμα, τὸ σιγινὸ τρίξιμο ποῦ κάμουν ἡ κλειδώσεις του, ποῦ μὰ — μὰ τίς τρίβει ὁ Χρόνος, τὸ ἐξακολουθητικὸ ξεχαρβαλωμα τοῦ κορμιοῦ του.

Τὰ γλυκὰ χαράγματα, ὅταν τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος, ἐκεῖνος οὐβνεῖ ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς ὁμορφονιάς καὶ σὲν τὸ θεοῖο ποῦ ρουφᾷ τὸ μυαλὸ τοῦ θέματός του, τραίξει τὰ χαρῶπά της ὄνειρα.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ἀηδέσης διὰ τοῦ παρόντος φύλλον τῆς πρώτης ἐξαμηνίας, παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκτῶν κ. κ. συνδρομητῶν καθυστεροῦσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ὅπως τὴν ἀποστείλωσι τάχιστα. Ἐπίσης ὅσοι θέλουν ν' ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, νὰ φροντίσωσιν ἐγκαίρως, ἄλλως θὰ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ.

Τοῦ κ. Θ. Σιδηροπούλου τελείως ἀποχωρήσαντος τῆς «Νέας Γενεᾶς» παρακαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ἵνα ἀποκρίνωσιν, ἀπ' ἐθελίας πρὸς τὴν διεύθυνσιν διὰ πᾶσαν ἐπίθεσιν ἀφορώσαν τὴν «Νέαν Γενεάν».

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ἐν Σπέρην συνδρομηταὶ οἱ ἐγγραφεῖντες παρὰ τοῦ τίτος ἀνταποκριτοῦ μας κ. Δημ. Μιλάνου ὅπως μᾶς ἐμβάσωσι τοὺς συνδρομητὰς των, ἵνα ἐπαναρχίσωμεν τὴν διακοπείσαν ἀποστολὴν τοῦ φίλου τοῦ ἐν λόγῳ κ. Μιλάνου τελείως μὴ κανονίσαντος οὐδενὸς ἀπολύτως λογαριασμοῦ του μετὰ τῆς «Νέας Γενεᾶς».

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Τὸ νὰ σταματήσῃ μιὰ κυρία ἕναν ταπεινὸν ἄνθρωπον, βαδίζοντα μὲ σκυμμένον κεφάλι καὶ μετρῶντα ἀμερίμνως τὸ ἄνοιγα τῶν σκελῶν του, εἶνε πράγμα ἀπὸ τὰ πλέον ἀσυνεθίστα.

Καὶ ὅμως συνέβη. Μιὰ κυρία, κυρία μὲ καπελίνο, μὲ δμβρέλλα, μὲ γάντια καὶ μὲ ὄσα ἀκόμη χρειάζονται νὰ φέρῃ μιὰ γυναῖκα διὰ νὰ λέγεται κυρία, μὲ σταμάτησε εἰς ἕνα ἐρημικὸν δρόμον τὴν ὥραν ποῦ τὸ πᾶν πλέει μεταξὺ ἡμέρας καὶ νυκτός, ἐνῶ δὲν εἶνε, οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο.

Θεέ μου, ἐπλάσες τοὺς δούλους σου πονηροὺς καὶ ἡ κακὴ σκέψις ἔχει νυχθημερόν διαρκῆς διὰ τὴν ψυχὴν μας.

Τὸ δειλινὸν εἶνε ἡ καταλληλοτέρα στιγμή δι' ἐξομολογήσεις καὶ μιὰ κυρία ποῦ μᾶς σταματᾷ, μᾶς ἐνθυμίζει μυθιστορήματα, εἰς τὰ ὁποῖα κυρίαὶ ὠραῖαι καὶ ἀγνωστοὶ πλησιάζουν ἀγνώστους καὶ μὴ ὠραίους κυρίους.

Τὸ πράγμα καταστάσει φυσικὸν καὶ νοσταλγοῦμεν περιπετείαις καὶ εἰδύλλια καὶ διευθυνόμεθα μὲ κρυφοὺς πόθους πρὸς ἐκείνην ποῦ μᾶς καλεῖ.

Ἡ ἀγνωστος ἐστέκετο εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου.

— Συγγνώμην κύριε.

— Κυρία μου!

Καὶ ἡ κυρία ἀφῆκε νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰ στήθη της ἕνας βαθὺς ἐρωτικὸς στεναγμός.

— ὦ, διατί ἀναστεναάζετε;

— Ἄχ! Τέσσερα παιδιά... Χωρὶς πατέρα. Μόνη κα' Ἐρημῆ... Μιὰ μικρὴ βοήθεια, κύριε...

— Εἰς ὅλους τοὺς διαβόλους τῆς Κολάσεως κα' ἐσὺ καὶ τὰ τέκνα σου, θά τῆς ἔλεγα.

Καὶ ὅμως τὸ καπελίνο δὲν ἦτο παρὰ μιὰ οἰκτροῦ παραῶδια, ἕνας κίλινδρος, ἕνα ψάθινο καλιμαδί, τὰ γάντια ἐχρησόμενον διὰ νὰ σκεπάσουν μόνον τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν της, τὸ δὲ ταλαιπωρημένον φουστάνι μὲ τὴν μικρὰν σφράγην, τὸ ἐνθυμίζον προγκηπέσσας καὶ Μπερτινή, δὲν θά εἶχε τόσην σφράγην ἕάν δὲν ἐκουμβῶντο κατὰ λάθος ὑπὸ τὴν μέσην τῆς κυρίας.

Ἡ ἀτυχὴς περιπέτεια δὲν ἐλύετο, οὔτε διὰ τοῦ ξίφους, οὔτε διὰ τοῦ γάμου, ἡ τυχὴ γνωρίζει νὰ εὐρίσκη τὴν λύσιν τῶν μυθιστορημάτων καλλίτερα ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς.

Ἡ ἀγνωστος ἔπαισε νὰ στεναάζῃ μόλις ἠσθάνθη κάτι εἰς τὴν παλάμην καὶ ὁ ἦρος ἔστρωσε ἀνεφρὺς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου, μετρῶν καὶ παλιν τα βήματα του.

Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐπαιτείας ἀπηντάτο μέχρι τοῦδε μόνον εἰς ἄνδρας καλοφορε-

μένους οἱ ὁποῖοι σᾶς ἐπλησίαζαν, ἀνέφεραν ταλαιας γνωριμίας σας ἀπὸ τὴν Λευκάδα, τὴν ὁποῖαν μόνον ἀπὸ τὸν χαρτην ἐγνωρίσατε, καὶ ὅταν ἔβλεπε ὅτι ἔπιπτε θῦμα οἰκτροῦς παραγνωρίσεως, ἐζήτηε συγγνώμην, ἀπλώνων τὸ χέρι δια τὸ «μικρὸν βοήθημα».

Εἰς τὰς κυρίας ὅμως τὸ μέσον αὐτὸ εἶνε τελεσφορότερον. Μιὰ γυναῖκα μὲ καπελίνο μᾶς φέρει εἰς τὸν νοῦν οἰκογενειακὰς σκηνας, δραματὰ τιμῆς, ἐρημία ζωῆς. Ἐνα χέρι γαντωμένο ἐπὶ τέλους ποῦ ἀπλώνεται δὲν ἠμπορεῖ εὐκόλα εὐκόλα ν' ἀποκρουσθῇ. Ἦτο καὶ ἡ κυρία μου κανένα τέτοιο θῦμα ποῦ δὲν ἠθέλε ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὸ πλούσιον παρελθὸν της ὅσο κυρταλισμένο καὶ ἀρχαιοπρεπὲς καὶ ἂν ἦτο, ἡ ἀπλῶς ἦτο μιὰ διαβολεμένη γυναῖκα ποῦ ἀντὶ ν' ἀγορασθῇ δεκανίκια ἐπροτίμησε νὰ προμηθευθῇ ὅπως — ὅπως ἕνα καπέλλο; Δὲν ἠξεύρω. Ὅπωςδήποτε καὶ τὸ δεύτερον ἂν συμβαίνει, εἶνε μιὰ ἐξυπνὴ γυναῖκα καὶ ἡ ἐξυπνάδα, ἡ ὁποία κινδυνεύει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς παραγωγῆς της, ἀξίζει κάποτε νὰ πληρώνεται μὲ μιὰ δεκάρα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΘΙΑΣΟΣ ΚΥΒΕΛΗΣ

Ἐπαύθησαν ἡ Ἐπιτετιεῖς μὲ πολὺ ἀλίγην ἐπιτυχίαν. Τελευταία ἀπ' ὅλους μὲ πρώτην ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου κομμοῦ κ. Ἰακωβίδου, εἶνα ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τοῦ κ. Ἰακωβίδου καὶ τοῦ θιάσου ὅλον. Τὸ ἀεὶ σπλάγχνον ἐπίσης εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν ὅπου ἡ κ. Κυβέλη, οἱ κ. Ἰακωβίδης καὶ Χρυσομάλλης μὲ ταύτην ἐπιτυχίαν κατενθουθουσίασαν τὸ ἀκρωμαθῆμα τους. Ὁ Ἄτιμος τῶν «Ζ. Μαρη καὶ Α. Γοιζιέρ» μὲ τὴν ἐμφάνησιν τῆς μικρᾶς Ἀλίνης Κυβέλης ἐπέτυχε.

Ἡ μικρὰ Κυβέλη μᾶς εἰδείξε πὸς ἔχει φυσικὸς καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον καὶ μιὰ ἡμέρα, ὄχι πολὺ ἀργά, θά γίνῃ ἰδια μεγάλη καὶ μεγαλυτέρα τῆς μητέρας της ἴσως διδασκαλοῦσα τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης τῆς σκηνῆς. Ὁλος ὁ θιάσος ἐπίσης δὲν ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ κ. Λούης ἔπαιξε πολὺ καλὰ ὡς Ροζέ Λαρόκ. Οἱ κ. Ἰακωβίδης, Χρυσομάλλης καὶ Παπαγεωργίου καλοί.

Μονμάρτη τοῦ Φρονδαί.

Ἐργον ποῦ ἔκομε πάταγον ὡς κινηματογραφικὴ ταινία ὅπου παίζει καὶ ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς. Φαίνεται ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ Φρονδαί εἶνε εὐλημένα ἐκ τῆς ἰδίας του ζωῆς, εἶνε μιὰ ἰδικὴ του περιπέτεια, γι' αὐτὸ εἶνε γραμμένο δυνατὰ. Ὅλη ἡ ζωὴ τῆς Μονμάρτης καὶ ἡ σκιαγραφία τοῦ Μουλέν ρούζ.

Τὸ ἔργον δίδεται ὡς τιμητικὴ τῆς εὐγενούς καλλιτέχνιδος κ. Κυβέλης, ἡ ὁποία μᾶς ξανά-

ζωντάνεψε τὸ καλλιτεχνικὸν μας αἰσθημα καὶ γι' αὐτὸ πρέπει κανεὶς νὰ μὴ λείψῃ.

Ὁλος ὁ θιάσος ἐπὶ σκηνῆς. Ἡ κ. Κυβέλη θά ὑποδυθῇ τὸν δύσκολον ρόλον τῆς Μαρίας Κλαίρη, ὁ κ. Ἰακωβίδης τοῦ Λοζέ, ὁ κ. Λούης ὡς Μαρσάλ καὶ ὁ κ. Χρυσομάλλης ὡς Ταβερνιέ.

ΘΙΑΣΟΣ ΛΕΠΕΝΙΩΤΗ

Ὁ συμπαθητικὸς καλλιτέχνης τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς κ. Τηλέμαχος Λεπενιώτης ὑστερα ἀπὸ μιὰ καλὴ καὶ φιλότιμη προσπάθεια κατόρθωσε νὰ σχηματίσῃ μιὰ πολὺ καλὴ ἐργασία καὶ νὰ ἀναδείξῃ ἕνα θιάσον πρώτης τάξεως μὲ τὴν συνεργασίαν τῶν Ἀθηναίων ἠθοποιῶν κ.κ. Πρινέα, Ρούσσου, Καπετανάκη, καὶ ἄλλων καθὼς καὶ τῶν καλλιτέρων στοιχείων τῆς Πόλεως μας. Ἡ ἐναρξὶς τῶν παραστάσεων τοῦ θιάσου τοῦ κ. Λεπενιώτη ἦτο σχεδὸν θριαμβευτικὴ καὶ μὲ μεγάλη μᾶς ἐκπλήξιν εἶδαμε τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν προσεκτικὴν ἐργασίαν τῶν μελῶν τοῦ θιάσου. Ὁ κ. Λεπενιώτης θά φέρῃ μετ' ὀλίγον ἡμέρας πολλοὺς καλοὺς Ἀθηναίους ἠθοποιούς καὶ πρώτης τάξεως ὑπερτόριον.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἐπιθεώρησις ἀρκετὰ καλὴ καὶ ἐξέστη καὶ οἱ ἠθοποιοὶ κατέβαλλαν πολλὰς προσπάθειαις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τὴν ὁποῖαν ἐκέρδιον πληρόστατα ἂν ἐξαιρέσει κανεὶς μερικὰς διουσιδιόλου ἀμελέτητες περιμένοντας στίχον ἀπὸ τὸν ἀτυχῆ ὑποβολέα, ποῦ ἀνάγκαζαν γι' αὐτὸ νὰ ξεφρονίσῃ. Ὁ κ. Λεπενιώτης ξεθεώθη μετὰ τὰ τετράστιχα γιὰ χατῆρ τῶν ἀκαταπαύστων χειροκροτημάτων, καθὼς καὶ ὁ πολὺ καλὸς πάντοτε κ. Β. Πολίτης. Οἱ κ. κ. Πρινέας, Ρούσσος, καὶ Καπετανάκης ἐπιτυχεῖς. Ἡ καρτερικὴ κ. Κ. Κωνσταντίνου κατέστησε τὰς συμπαιθείας τοῦ κοινού.

Τὸ ζῆθος Σάνδη κατεχειροκροτήθη μὲ τὴν ἀληθινὴν ἐπιτυχίαν του. Ἡ Ἐδα Σαντοῦ πάντα κατεχαριστεῖ. Ἐν γένει ὁ θιάσος ἔσχε τὴν μεγαλειότεραν τοῦ ἐπιτυχίαν μέχρι σήμερον καὶ δικαίως κατὰ γενικὴν ἀναζήτησιν συνεχῶς ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐπιθεώρησιν.

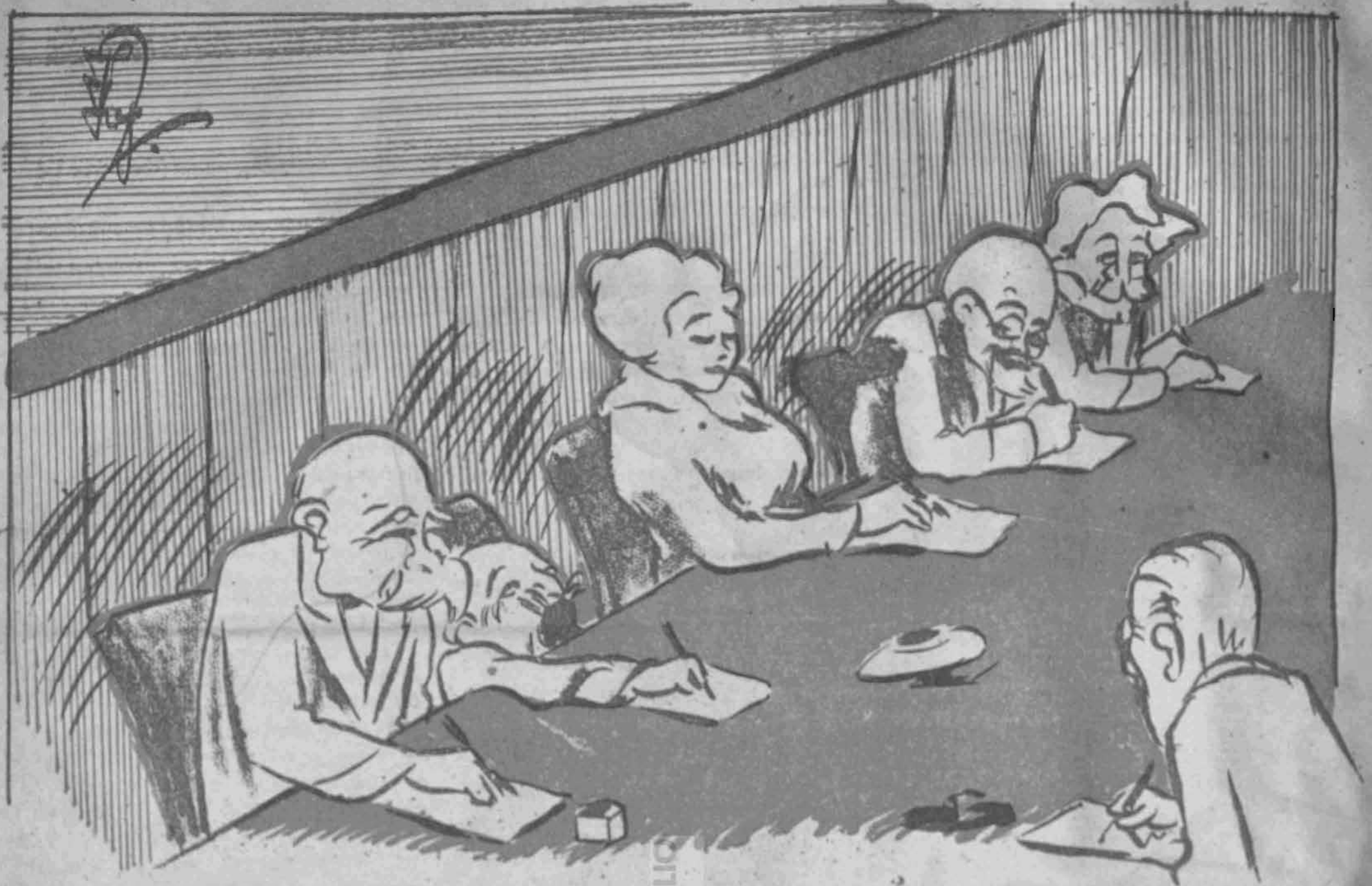
Θιάσος Χρυσοῦ Γεφύριου. Μᾶς ἔπαιξε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἐπανόληψιν τὸ ὠραῖον πατριωτικὸν ἔργον τοῦ κ. Α. Γαλανοῦ τὸ Χρυσὸ γεφύρι, γραμμένον σὲ στίχους τὸ ἔργον ἀληθινὰ πατριωτικὸν ἐπιτυγχάνει τελείως τοῦ σκοποῦ.

Ἄλλοστε καὶ οἱ κ. κ. ἠθοποιοὶ παίζουν μὲ περισσὴν τέχνην τοὺς ρόλους των. Τὸ Χρυσὸ γεφύρι ἔσχε μεγίστην ἐπιτυχίαν καὶ ἀφῆκε ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τὴν πόλιν μας.

Συγχαίρομεν εὐλικρινῶς τὸν συγγραφέα κ. Α. Γαλανοῦ καὶ τοὺς κ. κ. ἠθοποιούς διὰ τὴν τέχνην τους καὶ τὸν ἰδεώδη σκοπὸν των τοῦ ὁποίου πληρόστατα ἐπιτελεῖ τὴν ἐπιτυχίαν.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

ΝΕΟΣ γνωρίζων τὴν ρωσικὴν, γαλλικὴν, ἑλληνικὴν, ὁμιλῶν καὶ ὀλίγον τὴν ἀγγλικὴν, ζητεῖ θέσιν ἔσιω καὶ διερμηνέως. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν. (3)

ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ὅταν παρακάθεται ἡ Κυρία...

Κατὰ τὴν «Ζουρνάλ Ντ' Ὄρᾶν»

Ἡ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

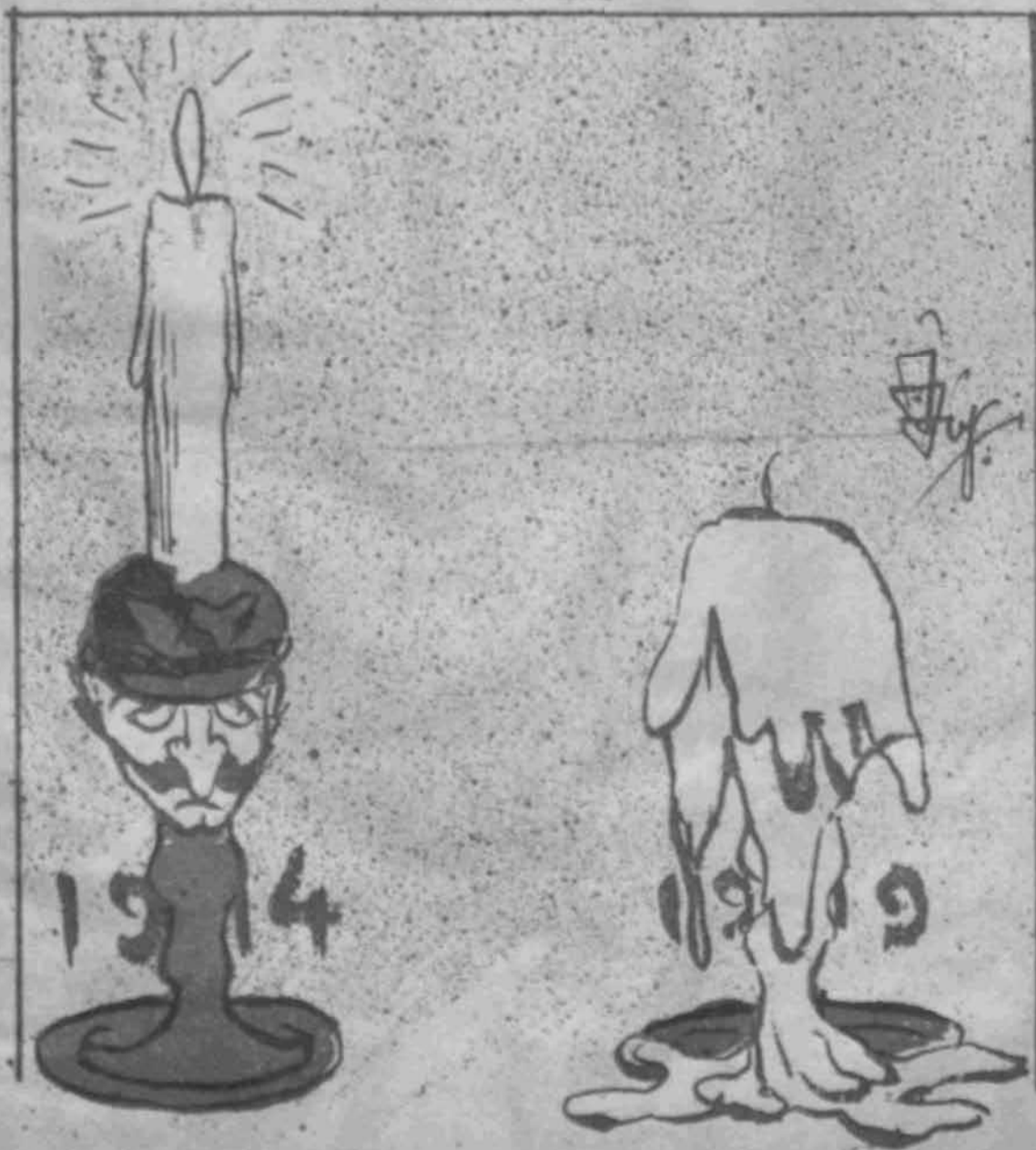
Παπαδόπουλος

Ὁ σκοπὸς τῆς.

Πώς θα υπογράψω την ειρήνην.

Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΑΜΠΑΔΑ

Η ΧΡΥΣΗ ΕΛΑΦΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

© Δ. ΚΟΥΤΡΟΠΟΥΔΟΥ ©

*Έκρη βρώσης, αριθμός 46

δυσίθεν λ'αλατό Σερά

*Ανδρικά, γυναικεία, παιδικά έτοιμα και επί παραγγελία καθώς και τελειότατοι επιδιορθώσεις. Έργασία τελεία, καθαρά, άμεικτος και πρό παντός εις τιμάς άσυναγωνίστους.

ΠΡΟΣ ΚΥΤΤΑΖΟΜΕΝ

Τὸ βλέμμα, λέγουν, εἶνε καθρέπτης τῆς ψυχῆς. Καί, ὅπως εἰς ὅλας τὰς κοινοτυπίας του, ὑπάρχει καὶ εἰς τοῦτο ποσὸν ἀληθείας, ὄχι μόνον διὰ τὸ άτομον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς λαούς. Ἰσχυρίζομαι, ὅτι κάθε λαὸς κυττάζει μ' ἕνα τρόπον χαρακτηριστικόν, ἐντελῶς ἰδικόν του. Μέσα δὲ εἰς τὸ βλέμμα του ὑπάρχει ἀναμφιβόλως τὸ παρελθόν του, ὁ βαθμὸς τοῦ πολιτισμοῦ του, ἡ ἐθνικὴ του ἰδιοσυγκρασία, ἡ κοινωνικὴ του ψυχολογία καὶ αὐτὴ, ἂν θέλετε, ἡ οικονομικὴ του ἐξέλιξις. Εἰς τὴν Εὐρώπην ὑπάρχουν λαοὶ μὲ βλέμμα σκεπτομένου, ὀνειροπόλου, θεληματικοῦ, ἐνθουσιώδους, τέλος μὲ βλέμμα χαριτωμένης πετεινοειδοῦς προσητείας. Εἰς τὰ Βαλκάνια ἔχομεν λαούς, οἱ ὅποιοι κυττάζουν ὡς λύκοι, ἀλώπεκες, ἀρκουδες, σκύλλοι, καὶ ἄλλαι κλάσεις τῆς ζωολογίας.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες πῶς κυττάζομεν: Μὴ ζητεῖτε ἀπὸ κανένα καὶ ἀπὸ πάντων ἀπὸ φακὸν ταπεινοῦ φωτογράφου τὴν κολακείαν: Κυττάζομεν ἀπρεπῶς. Πύραυλὸν τὸ βλέμμα μας, ὅταν μιὰ νέα φασιογνωμία κάμνη τὴν ἐμφάνισίν της, διὰ πρώτην φοράν, εἰς τὸ κοσμικὸν κέντρον. Βάλετε, κύριε, τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας σας καὶ ἀποκριθῆτέ μου εὐλαχρινῶς: Εἶνε βλέμμα, ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον τὸν κυττάζομεν ἡ ἱερὰ ἐξέτασις εἰς τὰ ὑγρά ὑπόγεια Ἐνετικῶν φυλακῶν: Κατηγορούμενα, πῶς ὀνομάζεσθε, ποῦ ἐγεννήθητε, ποῦ κατοικεῖτε, πόσων ἐτῶν εἰσθε, τί δουλειὰ κάμνετε, ἔγγαμος ἢ ἀγαμος, ποῖον τὸ εἰσόδημά σου, πόσο ἔχεις τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸ πορτοφόλι σου, πῶς ὀνομάζεται ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, τὰ τέκνα σου, ἡ θεία σου, τί σκοπεῖς νὰ πράξεις, τί ἐφαγες τὸ μεσημέρι, ποῦ ράβδισαι, ποῦ ξυρίζεσαι, τί καπνὸ φουμάριες, πόσο ἀγόρασες τὴν ρεμπουμπλικὰ σου, πόλιν καλὰ, λοιπὸν, ὑπάγε νὰ πάρῃς τὴν πᾶσα σου καὶ θὰ ἔρωτηθῇς πάλιν κατὰ τὴν πρόσοδον τῆς διαδικασίας — Ἰδοὺ ἡ ὄχρᾶ περιλήψις ἑνὸς ἑλληνικοῦ βλέμματος.

Οἱ ἕνοι λαοὶ δὲν ὁμιλοῦν μόνον μὲ τὸ «σεῖς», δὲν ἀπευθύνονται ἀπλῶς εἰς τὸν πληθυντικόν. Κυττάζουν καὶ μὲ τὸ «σεῖς». Τὸ βλέμμα των ὁμιλεῖ καὶ αὐτὸ εἰς τὸν πληθυντικόν. Ἐδῶ σὰς παρατηρεῖ ὁ ἄλλος εἰς τὸν ἐνικόν. Ὅταν σὰς κυττάξῃ εἶνε σὰν νὰ σὰς λέγῃ «εἰσύ», ὡς νὰ ἔχετε παίξῃ μαζί του τόποι, ὅταν εἴσαστε μικροί. Διότι τὴν εὐγένειαν τὴν ἔχομεν εἰς τὸ καπέλλο μας, τὸ ὁποῖον ξεχειλῶνει ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ χαριετόφρον καὶ εἰς μερικὰς

τυπικὰς φράσεις. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα δὲν ἢ-μπορεῖ νὰ ψευσθῇ ἐντελῶς ὡς μᾶλλον αὐθόρμητον ἐπιμέ. εἰ ἀγρίως εἰς τὸν ἐνικόν, ὅπως περίπου ἕνας χωρικός, ὁ ὁποῖος προδίδεται διαρκῶς ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ κυρίου. Καμμιά φορά, μάλιστα, τὸ ἑλληνικὸν βλέμμα δὲν ἀρκεῖται νὰ σὰς λέγῃ «εἰσύ», προχωρεῖ ἀκόμη μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου «ρε σύ»! Καὶ τότε εἶνε ἀπελπισία, ὕβρις, πρόκλησις, ἐν πάσῃ περιπτώσει μία ἐνόχλησις ἀνυπόφορος.

Ἀλλὰ ποῖος θὰ περιγράψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὰς κυρίας, τὰς δεσποινίδας, τὰ ταλαίπωρα θήλας; Αὐτὸ τὸ βλέμμα δὲν βλέπει — τρώγει, τσαλακῶνει μελαζωτά, σχίζει γυναικίαι κούρελιάζει μουσαλίνας. Εἶνε βλέμμα ἰερακῶς, γυπακτοῦ σαρκοβόρου ὄρνεον. Δὲν ὑπάρχει καμμιά φιλαρέσκεια τόσον ἀσύστολος, ὥστε νὰ ἰερακεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν πείναν, ἢ μὲ ἐνθουσιάζει τὰς φρικώδεις σαιτοδείας, αἱ ὁποῖαι ἐράσσιζαν τοὺς ἀραβας, τὰν τίταριον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα ἢ τοὺς Ἑβραίους εἰς τὴν ἔρημον. Ἐὰν αἱ κυρίαὶ δὲν εἶχον συνιθήσῃ νὰ περιφρονοῦν, θὰ ἐκκόμιζαν μέχρις αὐτῶν κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας. Διότι, αὐτὸ τὸ βλέμμα, τὸ συναντᾷτε τόσον συχνὰ εἰς τὸν περιπάτον, τὸ ταχυροπλαστεῖον, τὸ σαλόνι, τὸ θέατρον! Εἶνε φυσικὴ κατάστασις, ἕνας ἀπὸ τοὺς θεμελιώδεις θεσμοὺς τῆς χώρας. Θὰ χρυσασθῇ πρὸς διὰ νὰ λείψῃ. Θὰ χρυσασθῇ μὲ ἀδύνατον ἐπαναστάσις εἰς τὸ ἦθῃ, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἐντελῶς αὐτὸ τὸ πινάκον ἔθῃ, τὸ ὁποῖον ὑποβιβάζει τὸν ἄνδρα καὶ ἐμφανίζει τόσον ἴσηρως τὴν ἑλληνικὴν πολιτισμὸν ἀπὸ ὅλας τὰς σιναθροῦσάς μας.

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

Γαλατᾶ. Περμπολάζαρον, Ζεντζιολῆ
χάν Ἀρ. 1 τυπογραφεῖον «Ἐστίας».
Ὁραὶ γραφείου 10 — 12 π. μ. καὶ
2 — 5 μ. μ. Τηλέφωνον Πέρα 752.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ FERDINAND

Δίδει μαθήματα χοροῦ εἰς τὴν «Belle-
vue» τὴν Τρίτην καὶ Πέμπτην ἀπὸ τὰς
2 — 5 μ. μ. καὶ ἀπὸ τὰς 9 — 5 ἀνά-
μικτα τὴν Κυριακὴν Matinée.

Ὅλοι τρέχουν ἔκει νὰ μάθουν καὶ ν'
ἀπολαύσουν χορὸν.

Υπεύθυνος Γ. Ξ. Νικολαΐδης

Θ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ ;

Ἡ δις «Α. Γ.» ἐρωτευμένη ὡς τὰ κόκκαλα, μπλεγμένη στὰ δίχτυα τοῦ πτωχου-
τοῦ Θεοῦ, ἐπιθυμεῖ ἢ μᾶλλον φαντάζεται
δαιμονιώδη τὸν ἔρωτα: πύρινο, λευκὸ
καὶ ἄσπλο.

Ἀκούσατε τὴν ἴδια νὰ τὸ λέγῃ:

Ο ΕΡΩΣ ΕΙΝΑΙ

Κάτι δυνατὸ σὰν τὸν θάνατον, ἴσως δὲ
καὶ πειὸ μυστηριώδες ἀπ' αὐτόν.

Λίγοι ἀγαποῦν: Ἡ ἀγάπη ποῦ φανιά-
ζομαι ἐγὼ εἶναι πύρινη, σὰν τῆς ἀλυκῆς
παπαροῦνης ποῦ λιγοθυμοῦν στὸ λιοπύρι
ἀπὸ τὸν πόθο, λευκὴ καὶ ἄσπλη σὰν τὴν
μυρωδιὰ τοῦ ἀγνοῦ κρίνου:

Ἀγάπη τῆς καρδίας

καὶ ἀγάπη τοῦ νοῦ...

Τοὺς στίχους παρακαλῶ δὲν μᾶς τοὺς
κάμνετε «ψιλὰ τεμάχια» γιὰ νὰ μπορούμε,
νὰ τοὺς χωνέψουμε.

Ε.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ Η ΑΡΩΓΗ

Τὸ προεδρεῖον τοῦ ἐν Γαλατᾶ ὀρειου-
τάτου Συνδέσμου τῶν Ἑλληνίδων δεσ-
ποινίδων «Ἀρωγῆ» οὐ σχολῆς τυγχάνει
ἢ ὑποστήριξις τῶν ἐν ταῖς Σχολαῖς Γα-
λατᾶ μαθητευομένων ἀπόρων σπουδῶν ὅ-
πως καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσις τῆς ἀπείρου
καὶ θεμιτῆς αὐτοῦ εὐχαριστίας ὡς καὶ τὴν
ἀγνωμοσύνην τῶν ἐν ταῖς εἰρημίαις Σχο-
λαῖς μαθητευομένων ἀπόρων, πρὸς πάν-
τας τοὺς λόγους, ἢ ἴσως συμμετασχόν-
τας ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ φιλανθρωπικοῦ
αὐτοῦ ἔργου. Ἰδιαιτέρως δὲ τὰς Καίρο-
πας τῶν ἐν Γαλατᾶ Ἐκκλησιῶν ὡς καὶ
τοὺς κ. κ. Ε. Κουτρούλην, Π. Κονιά-
δην, καὶ Α. Γεωργιάδην, οἵτινος παρόν-
των ἐπὶ κατωτέρᾳ τιμῇ ὑποδήματα διὰ
τοὺς ἀπόρους μαθητὰς, τὸν τελευταῖον
δὲ τοῦτον, ὡς προσφέροντα καὶ 2. ὀκταδὲς
ζαχαρωτὰ διὰ τὰ ἄπορα τῶν Σχολῶν.

ΣΩΣΤΟΣ ΓΑΜΒΡΟΣ.

— Τὸ ξουρίσμα, τὸ νιουαλέττα εἶνε αὐ-
τῆς Ἐγνῆς σωστός γαμβρός.

— Πῖρα στὸ κοινοῦ τῆς «Διευνοῦ
ναυτιλίας» τοῦ κ. Ζαχαριαδου πλαγίως
τῆς ὀπισθίας θύρας Ἁγ. Νικολάου καὶ
μ' ἔκαμε γαμπρὸ ὅπως μὲ βλέπει ὁ Κώσ-
τα ὁ Ἀθηναῖος. Εἶνε κάλφας μὲ φορὰ
αὐτός.

ΑΝΔΡΕΣ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΠΑΙΔΙΑ, ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟΝ 'ΕΛΕΦΑΝΤΑ'

παρὰ τὸ Τούνελ Γαλατᾶ Ἀρ. 6

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHERIN
DE L'ACADEMIE FRANÇAISE

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Μόνον κοντά εις την κ. 'Ανδρέ είχε πάλιν ὀλίγον θάρρος. Μετά τὰς θορυβώδεις συζητήσεις καὶ τὰς διακηρύξεις τοῦ 'Ιακώβου ἀνεπαύτο εἰς τὴν ἐλαφρὰν συνδιάλεξιν τῆς φίλης του. Καμμιά φορά μάλιστα θύμωνε διότι ξεχνούσε γρήγορα τὸ μεθύσι τῶν ρεμβασμῶν τοῦ 'Ιακώβου. Μία ἡμέρα μάλιστα τῆς εἶπε:

— 'Εσεῖς ἢ γυναῖκες δὲν εἰσθε καθόλου λυρικές.

'Ἡ κ. 'Ανδρέ γέλασε πολὺ μετὰ τὴν ἐπιπληξίν του αὐτῆν.

— Εἶνε αὐτὰ θεῖα τοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν ἔχομεν ἴσως ὑψηλὸν εἰς τὰς ἰδέας μας. Δὲν εἴμεθα προφήται.

'Ἀλλὰ τὸ πάθος δὲν εἶνε ἐπίσης ὑψηλὸν διαὸς ἢ τέχνη. Σκεπτόμεθα μὲ τὴν καρδιά μας τὴν ἀπάντησιν μετὰ τῆς παραδοξολογίας τοῦ 'Ιακώβου. 'Ἄλλ' ἢ κ. 'Ανδρέ δὲν κατάλαβε τίποτε καὶ ἀπάντησε εἰς τὸ τέλος τῶν φράσεών του μετὰ εὐκρινεῖς κοροϊδίας.

— Τῆ ἀληθείᾳ, δὲν εἶμαι λυρική, φίλε μου, εἰς ἀνταπόδοσιν εἶσαι πάρα πολὺ. Κατεβαίνει ἀπὸ πολὺ ὑψηλὸς κορυφῆς, μετὰ μεγάλας διδασκαλίας. Μετὰ ῥίχνεις σκόνες ἀποκαλύψεις στὰ μάτια. Λυπήσου μὴ πτωχὴ ἀόματη.

Αὐτὸ ἦτανε συχνὰ ζήτημα συζητήσεως μεταξὺ τῶν. 'Ο Λουκιανὸς κατ' ἀρχὰς ὑπερασπίζετο τῆς παραδοξολογίας τοῦ φίλου του, εἰς τὰς ὁποίας ἐπίσταται. Μετ' ὀλίγον τὰς ὑπεστήριξε μόνον διότι δὲν ἠθέληε νὰ ὑποχωρήσῃ. 'Ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησε καὶ ξανάγινε ὁ ἴδιος ὅπως πρῶτα. 'Ἐξυπνος, ζωηρὸς καὶ ὀρθὸς εἰς τὴν φαντασίαν, ἔνας γλυκὸς πόνοσ τῆς.

Πόλλιν ὑφίστατο τὴν ἐπίδρασιν τῆς κ. 'Ανδρέ. Ξανάρχισε τὴν ἐργασίαν ποῦ εἶχε ἀφήσῃ καὶ ἤκουε τὰς συμβουλὰς τὰς ἐνθαρρυντικὰς διὰ τὴν μέλλουσαν δόξαν.

Πληρώθηκε ἀπὸ τὴν κ. 'Ανδρέ δι' αὐτό του τὸ θάρρος μετὰ ἕνα διπλασιασμὸν μιᾶς χαριτωμένης καλωσύνης. 'Ανεπαίσθητος ἢ καλὴ φίλια ἀπεκαλύφθη μεταξὺ τῶν τελείως καὶ ὅπως πρὶν ὁ Λουκιανὸς καταλάβαινε τὴν κ. 'Ανδρέ καθ' ἡμέραν πειὸ ἀφοσιωμένην εἰς αὐτόν. Κάθε ἀπομεσήμε-

ρο πῆγαινε καὶ τὴν ἔπαιρνε διὰ νὰ πᾶνε ἕως τὸ Λουξεμβούργον μετὰ τὴν μικρὰν 'Εριέταν.

'Ἡ μικροῦλα εἶχε γίνῃ ἕνα τσακινάκη δυόμισυ χρονῶν. 'Αγαποῦσε τὸν Λουκιανόν, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε μετὰ αὐτὴν σὰν μικρὸ παιδί. Τὴν ἔτρεχε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς.

— 'Α! τοῦ εἶπε, μιὰ ἡμέρα ὁ 'Ιακώβος τσακώθηκε στὴν παγίδα λοιπόν; Σὲ εἶδα χθὲς εἰς τὸ Λουξεμβούργον μετὰ μιὰ κυρία μετὰ τὴν μικρὴν τῆς. Μετὰ τὰ μάτια σου, ἔτσι ποῦ τὴν ἔβλεπες θὰ ἔκαιες καὶ τὸν ἥλιο!

'Ο Λουκιανὸς κοκκινίζοντας τὸν εἶπε, πῶς ἦταν μιὰ συγγενῆς του.

— Μικρὸ μου, εἶσαι ἐρωτευμένος. Τὸ βλέπω. Τὰ μάγουλά σου κοκκινίζουν σὰν κουφέττα. Εἶνε σημάδι, τὸ τί ἔχεις στὴν καρδιά. Χάθηκες. Τὸ πάθος σβύνει τὸ πνεῦμα. Μόνον οἱ μπουρζουὰ εἶνε παθιασμένοι. Γι' αὐτὸ λέγουν, ὅτι ἔχουν καρκαρδιά, γιὰ νὰ παρηγοροῦνται ὅτι δὲν ἔχουν πνεῦμα. 'Ἀλλὰ ἀπὸ ἡμᾶς ποῦ ἔχομε πνεῦμα περιμένει ἡ ἀγάπη τὴν δόξαν τῆς. 'Οφείλομεν νὰ πανδρευθῶμεν τὴν ἰδία ν. Τώρα εἰς ἐπιθυμίᾳ τὸν οὐρανὸν θὰ εὐχῆς ἀπ' ἐπάνω σου ἕνα οὐρανὸν κρεββατιοῦ καὶ ἕνα σπάσης τὴν μύτη σου.

'Ανταλάσσεις τὸν φαινοτάτατον σου μετὰ βαμβάκινον σκοῦπον. Χαῖρε πνεῦμα!

'Ο ἄνθρωπος ποῦ πέφτει στὴν ἀγάπην, πέφτει στὴν θάλασσα.

ἀκολουθεῖ.

ΑΤΥΧΟ ΣΥΝΑΠΛΗΝΤΗΜΑ

Μετὰ καρτερίαν καὶ στήν γωνίαν τοῦ δρόμου θὰ παγῶν
μιὰ στάλα κρυσταλλῶνεται στὰ ματωβλέφαράτου
οἱ μενεξέδες μου θρηνοῦν σι' ἀντρούκια δά
χυτὰ του,

καὶ ἀφρονισμένον δάγκκαμα τὰ χεῖλια του ματῶνει.
— Πονεῖς; γιὰ πάντα ἠθέλα στὰ πόδια μου νὰ
πέσης!

εἶμαι γυναῖκα, μάγισσα, παρθενικὸ κοράσι,
ἢ σπένι μου ἐγωῖσμὸς, καὶ ἡ φαντασία Πλάσι
ἔχασε κάθε ἐρωτικὸν σκλάβόν σου! Θὰ μισορέσης;

'Ἐνα τριαντάφυλλο μισανοιγμένον ξεφυλλίζω.
καὶ τὸ τραγουδι τοῦ σὸν παραμυθι ψυθιρίζω,
— κουράστηκα γυρεύοντας τὰ βάθη τῶν πραγ-
μάτων

Τρελλὰ παιχνίδια, ψευτιές, ἀλήθειες, γέλοιο
καὶ κλάμμα,

— μιὰ κωμῶδιον θεὸν νύχθησιν γιὰ κάποιο δράμα,
μετὰ σκηρικὸν ξετύλιγμα, τὴν πλάνην δὴν θυμάτων.

ΕΛΛΑ ΔΑΜΠΗΣΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μεθύσι.

'Ὁ! τὰ χεῖλάκια σου ποῦν' ἀπὸ κατακκόκινα ποδοπέταλα πόσο γλυκὰ μου φάνηκαν ἀπόψε!

Καὶ τὰ ματάκια σου τὰ σφαλιχτὰ ἀπὸ τὴν μέθη τί ὄμορφα ποῦ ἦσαν!

Τὸ φεγγάρι ὀλόασπρο ἀσημένιος κύκλος ἔριχνε ζηλότυπες ματιὰς ἐπάνω μας, ἀλλὰ τί μᾶς ἔμελλε, ἔ;

'Αγκαλιασμένοι χέρι μετὰ χέρι, ὦ! τὰ λευκά σου τὰ χεράκια πόσο τ' ἀγαπῶ! πῶς ἠθέλα νὰ μέναμε αἰώνια εἰς ἐνωμένοι, σφιχταγκαλιασμένοι, μετὰ τὰ χεῖλια δοσμένα σὲ φιλία ἀτελείωτα, φιλία μεθυσιτικά, φιλία μελιστάλαχτα, ἄλλα κομὲν' ἀπὸ βαθειὰς ἀναπνοῆς, καὶ ἄλλα ποῦ βαστοῦν ὡς τὸ θάνατον καὶ πέρ' ἀκόμα.

'Ὁ! τὰ χεῖλάκια σου ποῦναι καμωμένα ἀπὸ ρόδα τῆς Γρενάδης καὶ εἶναι γλυκὰ σὰν κρασί, Σαμιώτικο πόσο με μεθύσαν ἀπόψε!

Κ. Πενταγιώτης

ΕΞΥΠΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Καὶ τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς τώρα;
— Θ' ἀνοίξω ἕνα μαγαζάκι μὰ εἶμαι μερακλής πολὺ καὶ θέλω ἕνα καλὸ ξυλουργὸ νὰ μοῦ τὸ στολίσῃ μέσα τραπεζάκια, βιτρίνες κ. λ. π.

— Τότε σοῦ συστήνω νὰ πᾶς εἰς τὰ ἐργοστάσια τοῦ κ. Βασ. Ποτομιανοῦ Μουμχανὲ Ἀρ. 45. Δὲν βλέπεις ποῦ τὸ κουπανίζει καθ' ἑβδομάδα ἡ «Νέα Γενεά.» Θὰ πῆ πῶς ἀξίζει τὸν κόπον.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Ἡ ΤΕΧΝΗ Ν' ΑΓΑΠΑΣ

ΘΑ ΣΑΣ ΤΟ ΜΑΘΗ

Ι Ο

GAUILLÉ MENDES

Τύποις "ΕΣΤΙΑΣ,"

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ © ΙΡΙΣ ©

ΚΑΜΠΙΝΕ ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ ΑΓΚΡΑΝΔΙΣΕΜΑΝ

Μεγάλη ὁδὸς Πέραν ἐναντι Ρωσ,
Πρεσβείας ἀρ. 430

